

dette Ting stemt for Ekspropriationsbestemmelsen, men han har taget Ordet for den, og det gjaldt ikke alene Ekspropriation af offentlig Jord, men han kunde endog under visse Forhold gaa med til Ekspropriation af privat Jord. Saaledes staa det til med Enigheden i Partiet og mellem den nuværende og forhenværende Minister. Saa jeg tror ikke, at den højtærede Minister skal tale for højt om den Ting.

Den højtærede Minister indrømmer, at Jorden er for dyr. Det er meget forstandigt af ham, for det er et Kærnepunkt, han ikke kommer udenom. Men naar den højtærede Minister fraraader Ekspropriation, vis saa nye Veje, vis nye Midler, hvormed vi kunne faa Jorden billigere end i Øjeblikket! Naar den højtærede Minister ikke kan det, skylder han os at gaa med til Ekspropriationstanken. Ja til syvende og sidst, efter at have skældt os andre Huden fuld, fordi vi stille dette Forslag, erklærer han ganske vist, at han maaske ogsaa kunde gaa med dertil. Jeg synes ikke, Logikken er saa særlig god hos den højtærede Minister. Men hvorfor har han saa meget derimod? Som gammel Finansudvalgsmedlem ved han jo meget godt, at den offentlige Jord, Statens Ejendomme f. Eks., aldrig har givet nævneværdigt Udbytte. I de 7—8 Aar, Staten administrerede Nordruplund, var Udbyttet vistnok efter de Oplysninger, man har fra den i sin Tid nedsatte Revision, saadant noget som 2 Kr. pr. Td. Land. Hvorfor holde saa fast paa disse Ejendomme, naar de til Tider ikke give Staten nævneværdigt Udbytte? Jeg kunde nævne en anden Gaard, angaaende hvilken den forhenværende Landbrugsminister kan oplyse ham om, at den i 20 Aar ikke gav Staten noget Udbytte. Naar en Ekspropriationskommission tog Hensyn hertil, vilde den komme til det Resultat, at denne Jord kunde eksproprieres billigt, og endda vilde ikke alene Husmændene, men ogsaa Staten kunne være tjent dermed. Men den nuværende Landbrugsminister gaar videre i det Spor, der blev anslaaet i 1899 under Højre og fastholdt i 1904, og han vil ikke afvige derfra. Derfor advarer han stadig mod de nye Veje og de nye Tanker. Det samme gælder Fæstespørgsmaalet.

Det er ikke Agitation fra vor Side, naar vi rette disse forskellige Anker mod Forslaget. Adskillige af dem have vi rejst ogsaa tidligere. Men naar vi rejse dem, føle vi, at vi staa i Kontakt med

Husmændene Landet over. De ere rejste paa det ene Møde efter det andet, sidst for et Par Dage siden, da Bestyrelsen for de forskellige Landsdeles Husmandsorganisationer var samlet her i Byen. Da stillede de ogsaa Krav om offentligt Fæste og Ekspropriation og om, at Laaneværdien skulde sættes op fra 6,000 til 8,000 Kr. osv.

Jeg vil gerne give den højtærede Landbrugsminister et lille Raad. Den højtærede Minister, der i en anden Kommission har været meget villig — meget mere, end han vistnok egentlig selv er tjent med — til at lytte til Sagkundskabens Raad og derved har været med til at stille Forslag, der blokker os for maaske 50 Mill. Kr., skulde lytte til Sagkundskaben hos Husmændene her, hvor det kun gælder meget smaa Beløb, nogle ganske faa Millioner Kr.

Ole Hansen: Det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) opholdt sig ved den Opfattelse, at der var Uoverensstemmelse mellem den højtærede Landbrugsminister og mig angaaende Ekspropriationsbestemmelsen. Det ærede Medlem skulde hellere tænke lidt paa, at han selv er i Uoverensstemmelse med sin tidligere Stilling vedrørende denne Sag. Det ærede Medlem er i Virkeligheden kommen i den Stilling, at han er i Uoverensstemmelse med sig selv. Det ærede Medlem har nemlig tidligere her i denne Sal udtalt, at den bedste Lov, Rigsdagen nogen Sinde havde vedtaget, var Loven af 1899 om Jordlodder til Landarbejdere. Det har det ærede Medlem sagt her i Tinget, men nu skulde jeg dog mene, at den nugældende Lov indeholder adskillige Forbedringer i Sammenligning med Loven af 1899, og det Lovforslag, der her foreligger fra den højtærede Ministers Side, indeholder ogsaa adskillige Forbedringer i Sammenligning med Loven af 1899. Hvor er det saa muligt, at det ærede Medlem kan faa det til at stemme sammen, at han tidligere har sagt, at den bedste Lov, Rigsdagen nogen Sinde har vedtaget, var Loven af 1899, og at han nu overfor dette Forslag siger, det er en Lov, som i Virkeligheden indeholder kun Tilbageskridt. Jeg synes, det ærede Medlem skulde befytte sig en lille Smule paa at faa Overensstemmelse mellem sine egne Standpunkter fremfor at tale om den Uoverensstemmelse, der ikke er til Stede mellem mig og den højtærede Landbrugsminister.